

דברי הכפר

גיליון מס. 2638 * ז' בתשרי תשפ"א * 25 בספט' 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא
מודיע בכאב ובצער רב על פטירתו
בשיבה טובה, של**

**זמי בן-צבי
ז"ל**

**תנחומינו לילדיו;
עמי, אורה, ודינה.
לנכדים, לנינים,
ולכל המשפחה המורחבת.**

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מזמי (שמואל) הרשמן בן צבי

עם זמי היה לי קשר מיוחד. בהיותי בת כיתה של דינה, וחברה קרובה. ליוויתי אותו מקרוב, במיוחד מאז יצא לפנסיה ממפעל הבונים, אז גייסתי אותו להתנדב בארכיון. ביקרתי הרבה בביתו, והיו לנו שיחות מרתקות.

זמי נולד במרץ 1925 בעיר דורטמונד בגרמניה, להוריו סבינה ונפתלי.

בהיותו בן חמש עברה המשפחה לאסן.

ילדותו של זמי עברה בצל התחזקות המשטר הנאצי, וגזרותיו. אביו נפטר כשזמי היה בן שבע, והמשפחה סבלה מעוני ומאנטישמיות. זמי הרגיש עצמו אחראי על אימו ועל אחותו פאולה, הצעירה ממנו בשנתיים, ועזר ככל יכולתו.

המשפחה גורשה בחוסר כל לשטח מפורז בגבול פולין, ובנס זמי נבחר, בגלל היותו יתום מאב, להימלט ב"קינדר טרנספורט".

בדרך לא דרך הגיע לאנגליה, בן שלוש-עשרה. למרות כל מאמציו להציל את אחותו ולהביאה לאנגליה, המלחמה פרצה לפני שהמהלך הושלם, והאם והאחות ניספו. עד יומו האחרון נשא זמי את המשא הזה על ליבו.

לימים הגיע לגורסי ליז, שם פגש את שוש היפה והמטופחת מגלזגו.

ב-1943, בהגיעו לגיל 19, גויס לצבא הבריטי, והתנדב לבריגדה. במסגרת זאת לחם נגד הנאצים, ופעל בארגון "הבריחה" לשיקום והבאת פליטי מחנות המוות לדרום צרפת, למקומות הריכוז של עליה ב'. חוויות עזות נשאו עימו מהתקופה ההיא.

זמי התחתן עם שוש בנובמבר 1945, כשרכשו היחיד חליפת מדים שקבל מהצבא הבריטי, עם השחרור. הם עלו ארצה באונייה "טטי" בספטמבר 1947, כששוש בהריון מתקדם. חודש אחרי שהגיעו להכשרה בכפר בלום, נולד עמי.

המשפחה גדלה עם הצטרפותן של אורה ודינה, כשזמי תורם ככל יכולתו לבניית החזון, מדינת ישראל והקיבוץ הצעיר כפר הנשיא. אב מסור ואיש משפחה למופת. כבר בשנות החמישים החלוציות, כחבר מזכירות, התעקש שהישיבות הקבועות שהתקיימו בימי שישי אחה"צ, יסתיימו בחמש. זה זמן המשפחה והילדים.

שוש וזמי בנו בית חם, ודלתם הייתה פתוחה לכל בודד. הם אימצו את אלף דוברינר ודאגו לו לאורך שנים, את טוביה אשתמוע, וצעירים רבים.

זמי מילא תפקידים מרכזיים רבים במשק. בשנת 1949 יצא להכשרה ממושכת בניהול מטעים לעצי פרי, וניהל מבראשית מטע מגוון של עצי פרי שונים, בשיטה חלוצית של ניסוי וטעיה, באדמת הבזלת הקשה. מספר פעמים כיהן כמרכז המשק, ובתפקידים רבים נוספים.

בהיותו נעים הליכות, בעל רגישות ואוזן קשבת לכל אדם, התאים זמי גם למשימות כלכליות וגם לחברתיות, וגויס לתפקידים רבים ומגוונים, אותם מילא במסירות רבה.

בשנות השמונים עבר מהחקלאות לתעשייה, כשהתבקש לעבוד במפעל "הבונים" כמנהל מחלקת כוח-אדם. שם הוא מיצה את יכולותיו הבין-אישיות, כאיש קשר בין ההנהלה לוועד העובדים, כולל בטיחות, הדרכות, טיפול בתאונות עבודה, וכד'. הפועלים זכו למנהל תומך, העושה ככל יכולתו למענם. עד היום זוכרים אותו רבים מהפועלים מחצור באהבה ובהערכה עצומה. "איש מדהים, צדיק, תמיד ראה את האדם וקשייו, ועשה למענו מעל ומעבר". זמי כיבד אותם ביחס אישי ורגיש, אירגן למענם טיולים, ותמיד הבין את מצוקת הפרט. בתקופות משבר במפעל, הפועלים שיתפו פעולה עם גזרות הנהלת "הבונים", רק בזכות הערכתם ליושרה של זמי. כמה מהם נמצאים איתנו היום לחלוק לו כבוד אחרון.

לאורך שנים סעד זמי במסירות נדירה את שוש, בביתם הנעים והמטופח, כפי שהבטיח לה כשהייתה צלולה. כיום מקובל שעדיף לקשיש להישאר בביתו, אך זמי נלחם על כך בתוקף, מול מוסדות הקבוץ, ועשה זאת בדרכו. הוא גם תרם מניסיונו לוותיקי הגליל המתמודדים עם מצב דומה, של בן או בת זוג החולים בדמנציה.

במאי 2015 שוש נפטרה.

כשהגיע זמנו של זמי לצאת לפנסיה, הוא שמח להתנדב בארכיון, ותרם סיפורים רבים מחוויותיו ומידיעותיו על התפתחות כפר הנשיא, מימים ראשונים.

זמי, שהיה איש של הקשבה לדעות שונות ומציאת פשרות, מצא את עצמו לעת זיקנה, שלא בטובתו, במשפט מתמשך מול הקיבוץ, מצב שפגם במעמדו ובמצב רוחו. נחמה מצא בביתו החם והנעים, בטיפולה המסור של סוניה, בביקורים בבית וותיקי הגליל, במפגש, ובמספר ידידים. עמי בא לעיתים תכופות ככל שיכול, ואורה ודינה שמרו על קשר הדוק מרחוק. בשנים האחרונות הדסה ליוותה ופקחה עין, עם לבה החם.

זכיתי, והוא שיתף אותי בקורות חייו ובסיפורים רבים ולא קלים על אירועים שעבר. על רגשותיו לא סיפר. "עשינו מה שהיה צריך! לא שאלנו שאלות..."

לאחרונה סיפר בראיון למיכל אשחר:

"כשהגעתי לקיבוץ, שאלתי במה אני צריך לעבוד? אמרו לי, בבריכות הדגים. אמרתי, אני לא יודע בזה כלום. אמרו לי, לא משנה. אז עבדתי שם ולמדתי מהשותף שלי לעבודה, יוחנן (סלע), שידע את העבודה.

אחר כך שאלו אותי, מה אתה יודע לעשות? אמרתי, למדתי חקלאות באנגליה. אמרו לי, זה לא בדיוק מתאים לנו, תשכח את מה שאתה יודע, נסדר לך הכשרה, נשלח אותך לקיבוץ גבת, תלמד עצי פרי. למדתי שם במשך שנה, ואז חזרתי לכאן. אמרו לי: עכשיו אתה כבר מומחה – הפכתי להיות מומחה לעצי פרי... טוב, תתחיל לגדל עצי פרי בכפר הנשיא!

לא היה את מי לשאול, לא היה כלום. אז התחלנו לנטוע. דבר ראשון נטענו זיתים. 45 הדונם שיש לנו, אני נטעתי אותם ביחד עם איזי פוזנר, זה היה הדבר הגדול הראשון. לאט לאט הוספנו סוגים שונים של עצי פרי, לראות מה מתאים לאיזור שלנו, והגענו למאות דונם, שהיו תרומה כלכלית משמעותית לקיבוץ בשנים הראשונות.

אחר כך אמרו לי: אתה מומחה לתפוחים, אבל אנחנו כבר לא צריכים אותך בתפוחים, תעבור למפעל. אמרתי, אין לי מושג במפעל, לא יודע כלום. אמרו לי: לא צריך, תלמד. עבדתי בהתחלה במחלקת השכר, ואח"כ אמרו: אתה תהיה אחראי על היחסים בין העובדים למפעל. ככה הייתי במפעל 25 שנה, גם בהנהלה. במהלך השנים הייתי גם מרכז משק, ומילאתי תפקידים רבים. עד שאמרו לי: עכשיו אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה. אמרתי, אני לא יודע מה לעשות, כי עד עכשיו תמיד עשיתי מה שאמרו לי. מה שצריך. עכשיו אני בפנסיה, יום בשבוע אני נוסע לתל-חי ומשתתף בחוג של ניצולי שואה ורדיפות, זו הקבוצה הקרובה לליבי."

לעמי, אורה, דינה, וכל החמולה שלא יכלו להיות כאן היום בגלל הקורונה, אנו איתכם באבלכם.

נתנחם בחייו הארוכים והמשמעותיים של זמי, ובכך שאינו סובל יותר.

נוח בשלום, זמי היקר, ליד שוש, בצל הזיתים שנטעת במו ידיך, באדמת המטעים שלך, שלנו.

באהבה, רחל גינת

זמי ז"ל

.....צדיק

Not because of his departure on Rosh Hashana, because of his life as an example of everything good and just. My memories of him are truly a blessing.

Honoring Saba Zami's legacy, great grandson Ari expressed the following in his Bar Mitzvah speech:

Ari Ben Zvi – Great grandson

On May 4th, 2019, I decided to dedicate my Bar Mitzva D'var Torah to my great grandfather, Zami Ben-Zvi.

Saba Zami, born Shmuel Hirschfeld, March 17th, 1925, is a founder of a kibbutz in northern Israel, near the Sea of Galilee, the Kineret. Kfar Hanassi, the village of the President, is named for Chaim Weizmann, the first president of Israel. Incidentally, the second president of Israel, Yitzhak Ben-Zvi, had the same last name as my great grandfather – and me.

As a child Holocaust survivor, Saba Zami was forced to leave his home in Germany, and was separated from his mother and sister. He was rescued by the Kindertransport program, which relocated him to England. Alone, and with no family, he lived in various foster homes across the United Kingdom. He eventually arrived in Scotland, where he met my great grandmother. After he served in the British army, my great grandparents immigrated to Palestine. Choosing to move to Palestine at that time, with all of the existing dangers and challenges, and working extremely hard to establish a new life and set down roots, took extraordinary initiative, determination, and courage. I am grateful for what you have achieved in your life Saba Zami, and I feel fortunate to have met you. You will always be a true inspiration to me.

Suellyn Ben-Zvi – Daughter in law

זמי ז"ל

זמי בן צבי היה אדם עדין נפש, נדיב ואופטימי לחיים.
 הסיפור שלו הוא חלק מהסיפור הגדול של היהודים - אבל החלק שלו הוא גם מיוחד מאוד לזמי.
 הוא היה צריך לאבד את מקום מולדתו, את בית משפחתו, ואת משפחתו כדי להמשיך לחיות.
 ובמקום להביע מרירות לאלה שניסו להרוג אותו, הוא הביע הכרת תודה לאלה שעזרו לו, שעזרו לו לחיות.
 עזרו לו כמו שהוא בתורו עזר לאחרים ליצור חיים אפשריים, מולדת חדשה, משפחה חדשה ובית חדש בשביל עצמו ולאלה שבאו אחריו.
 הוא בירך את הבאים עם חיוך חם. הוא בירך את בואי עם חיוך הכרה אפילו אחרי הרבה שנים שלא ביקרתי.
 בטח גם את האחרים.
 נזכור ונספר את סיפור התקווה של זמי,
 את מה שזמי נתן לנו ונודה לו תמיד.

גיליאן

"אילו רק יכולת להרגיש

עד כמה אתה חשוב לחייהם של האנשים אותם אתה פוגש;
 עד כמה אתה יכול להיות חשוב לאנשים שאפילו לא חלמת עליהם.

יש בך משהו שאתה מותיר בכל פגישה עם אדם אחר."

פרד רוג'רס

זמי איש יקר

את זמי פגשתי לראשונה בבית הוריי בראש-פינה. זמי כמרכז וועדת בריאות דאז ובטי דוארי שעבדה הרבה שנים במרפאת הקיבוץ, באו לבקש את ידי, לבוא ולהיות אחות שכירה בקיבוץ כפר-הנשיא. זמי ובטי ליוו אותי במשך כל השנה הראשונה הזאת כאן. במסירות ואהבה.

סוף שנת 1968, קצת יותר משנה לאחר מלחמת ששת הימים, אני בדיוק חזרתי מאירופה, לאחר שנה של עבודה כאחות בבית חולים אוניברסיטאי בהולנד, וטיול גדול באירופה. המושג קיבוץ הדהד בהערכה בכל מקום בו דרכתי אז באירופה. אנשים העריצו את ארץ ישראל על ניצחונה בששת ימים, ורק רצו לדעת ממני על הקיבוץ. לא ידעתי כלום. כשחזרתי הביתה, הכי התאים לי אז לעזוב את בית-החולים צפת, ולבוא לעבוד בקיבוץ.

זמי איש יפה וחתיך, עיניים מחייכות, אוהב אדם. בביתו שררה אהבה גדולה כבוד הדדי והערכה בינו לבין שוש רעייתו לחיים, היה נעים מאוד לשבת בחברתם "לרוחת ארבע". כזאת אהבה רציתי לי לעצמי.

מזמי למדתי שיעור ראשון של הילכות ונימוסין בקיבוץ אנגלו-סאכסי, שאם שואלים אותי "מה שלומך"? לא לספר להם. הם לא באמת רוצים לדעת. הם מתכוונים לסתם היי. ככה זה אצל האנגלים, הוא אמר... 😊

מבחינתי הקיבוץ היה של זמי, וזמי היה הקיבוץ.

כעבור כמה חודשים כאן, הכרתי את ניל שרקי, שסיים את האולפן, ועבד במטע התפוחים עם זמי, שהיה רכז המטע הגדול והמפואר הזה.

לימים זמי נבחר להיות מרכז משק, ניל נשלח אז למדרשת רופין ללמוד על גידול עצי פרי סובטרופיים, חזר ונטע כאן את המטע הראשון של האבוקדו. ניל ריכז וטיפח את הענף הרבה שנים.

זמי תמיד התעניין אם טוב לנו, עם החיוך הטוב והאופטימי שלו תמיד יכולתי להתברך שזכיתי בקרבתו.

מאוחר יותר התחברתי והערכת מאד ואהבתי את כל הקבוצה הנדירה הזאת של הוותיקים. שידעו כאן כל אבן ופיסת אדמה. הם התברכו בשייכות ומחויבות מלאה למקום. הם אלה ששיכנעו את ניל ואותי להישאר כאן ולהשתייך, כחברי קיבוץ.

האמנתי להם ובהם. למדתי מהם המון על מחויבות, על אחריות, על עזרה הדדית, על אהבת אמת וקשר למקום הזה.

עם כל אחד מהם שהולך לדרכו, חלק ממני, חלק מאיתנו, עוזב איתו.

לך לדרכך איש יקר ויפה. זכרך נצור עימנו לעולמים.

שושנה שרקי

**בית כפר הנשיא
מודיע בכאב ובצער רב על
פטירתה, של**

עדנה קולינס ז"ל

**משתתפים בצערם של; אלק,
אורן, אלדד, גילי, ודרור**

וכל המשפחה המורחבת.

שלא תדעו עוד צער

עדנה קולינס – חברה, עמיתה ומחותנת

I HAVE LOST A FRIEND AND GAINED A FAMILY...

"איבדתי חברה וקיבלתי משפחה". כך אמרת לי מיד אחרי החופה של גילי ושרית לפני 29 שנים. ואכן, עדנה, היית לנו משפחה גם חברה וגם עמיתה לעבודה. חלקנו שלושה נכדים מקסימים והרבינו להיפגש באירועים משפחתיים. במשך השנתיים שגילי, שרית והילדים היו באוסטרליה, אנחנו המשכנו להיפגש בימי שישי בערב לארוחה משפחתית באחת המסעדות בראש פינה, ונושא השיחה העיקרי היה כמובן מה שמענו מהנכדים הנמצאים בצידו השני של העולם.

עם האיש שלה - אלק יב"א

עוד שנים רבות לפני שנהפכנו למחותנים ולסבים לנכדים המשותפים היינו חברים. שני זוגות, שיחד עם ג'וני ושולמית ויחד עם פאול וקרול היינו מרבים להיפגש בימי שישי בערב, לחגוג ימי הולדת, וגם טיילנו ביחד, בעיקר לסיני בימים הטובים של הפולקסוואגן. אני זוכרת מפגשים על המרפסת שלכם הצופה אל מול גולן, כשהקומקום מתמלא כל הזמן בעוד מים ונותן עוד קפה או תה. היית אופה עוגיות, והמומחיות שלך הייתה קצפיות, לפסח, אבל לא רק לפסח.

והיינו גם שותפים למקצוע ההוראה. נסענו ביחד באוטובוס כל בוקר בשעה 6.50 לעמק החולה, ובסוף היום הביתה. את היית דוגמא ומופת למורה לאנגלית, אשר משקיעה גם בהכשרה שלך (תואר שני + תעודת הוראה) וגם בביצועים, בהכנה לבחינות הבגרות ובהוראה בכל הרמות. הייחוד שלך היה בפיתוח של חדר האנגלית: כיתה מיוחדת ובה חומרים ועזרים שונים ומגוונים, שאפשרו למורים להביא איתם לשיעורים חומרי העשרה, וגם להביא כיתות לחדר הזה ללמידה מגוונת. בהמשך כשעברת ללמד במבוא הגליל הקמת גם שם חדר אנגלית במקלט, וגם שם הוא היה עשיר מאד ומגוון. בין היתר היית גם פעילה בהתארגנות הארצית של מורי האנגלית.

העבודה המשותפת בבית הספר, והיותנו משפחה זימנה לחדר המורים אירוע יוצא דופן: כשגפן נולדה קיימנו טקס הרמת כוסית עם מורי בית הספר. הייתה זאת הפעם היחידה, למיטב ידיעתי, ששתי סבתות וסבא אחד, שלושתם מורים בבית הספר חוגגים הולדת נכדה משותפת אחת.

בית הספר נתן לך גם, מפעם לפעם, הזדמנות לעסוק בתחביב שלך – הטניס. היית יוצאת עם ג'וני פרנק למשחק בין שיעורים, במגרש הטניס של קיבוץ כפר בלום. הטניס הייתה אהבתך הגדולה (חוץ מאלק, הילדים הנכדים והנינים, כמובן), ובאחת מנסיעותיכם לחו"ל,

הגעתם לאליפות מלבון – משאת נפשם של חובבי הטניס בעולם. מאוחר יותר נאלצת לממש את האהבה הזאת רק באמצעות הטלוויזיה, ואנחנו, כולנו, ידענו שבתקופת ווימבלדון או מלבון, כדאי לבדוק אם את פנויה לראות אותנו.

מאז שפרצה לחיינו הקורונה לא ראיתי אותך עוד. נמנע ממני להיכנס לבית יונתן, ופסקו שם קבלות השבת. אלק, בנחישות ובהתמדה רבה המשיך לבקר אצלך כל יום פעמיים ביום, באהבה רבה. ביקורי הילדים והנכדים התמעטו, מטבע הדברים, אבל כל ביקור כזה גרם לך עונג רב.

עם בוא הסגר השני אלינו, החלטת, כנראה, שעבורך, זה כבר יותר מידי. עזבת אותנו בחטף, ואפילו באופן אלגנטי.

עדנה, חברתנו והמחותנת שלנו – נוחי בשלום על משכבך, אנו מזכור אותך תמיד.

תמר וולפין

עדנה שלנו

לקט מתוך קבוצת הווטסאפ של 'כיתת אייל' 22.9.2020:

רותי חצור גידליזון

שוב חדשות עצובות, עדנה, המטפלת המיתולוגית שלנו, הלכה הבוקר לעולמה.

טליה ארנסט אלישיב

חדשות עצובות מאוד....מטפלת אהובה ואוהבת....יהי זיכרה ברוך

נעמי רחמני קולמן

זה חלק בלתי נמנע מחיינו ולמרות זאת, עצוב בכל פעם מחדש.... את החיוך של עדנה אזכור תמיד.... חיוך עם עדנה 🌸

מרב ארנברג איתם

ברוך דיין אמת. את כל השירים הישנים חבים לה.

רותי חצור גידליזון

כל כך נכון, באחד הביקורים האחרונים שלי אמרתי לה את זה וזה שימח אותה מאוד.

עודד אבידור

כן, עצוב מאוד, בשנים האחרונות היא הייתה השותפה לשולחן של אמא שלי בבית יונתן והיא שמחה תמיד כשהזכרתי לה את החוויות של כיתת איל. גם היה מרגש לראות עד כמה אלק היה מסור אליה וטיפול בה כל כך יפה. אתם זוכרים שכשהיא נסעה לשליחות עשינו הצגה לכבודה? נדמה לי ששלומית כתבה את כל השירים.

טליה שיין מרקוביץ

עצוב 😞 אני זוכרת שהיא לימדה שיעור זימרה 😊

שלומית עדר ליפשיץ

כל כך חבל. אם כי צפוי כפי שכתבה נעמי.. עודד לא זכור לי כלל מה שכתבת. להלוויה משערת שלא יהיה ניתן להגיע.. אני רוצה לכתוב עליה כמטפלת שלנו בדברי הכפר. חשבתי לצטט את הקטעים שפה וגם רשימת שירים. אני זוכרת רק

איי גזומבה זומבה זומבה

עלי עיין שוקקה (עם ה'בוז' העליז)

איזה עוד שירים לימדה?

מרב ארנברג איתם

שלומפ לפחות איזה שלושים שירים! צריך לקחת ספר שירי סוכנות וטראי שאת כולם לימדה.

פה בארץ חמדת אבות, שורו הביטו וראו, מעל להרים גולשים עדרים,

אנו אנו הפלמח, ישושון מדבר וציה ותגל ערבה,

ופרצת ופרצת ימה וקדמה

וה-השיר שכל ילדיי מכירים כמובן - ארצה עלינו.....כבר חרשנו וגם

זרענו.....אבל עוד לא קצרנו

לילה הנני שומר, גשם שלג רוח סערה. לך לך למדבר הצוקים יריעו,

על חומותייך הפקדתי שומרים, הנה מה טוב ומה נעים

דוד מלך ישראל, חיי חיי וקיים. ויניקה ויניקה דבש מסלע. נתנו אסמנו בר

אפשר לומר שיחד עם מקס, עדנה השלימה לנו הרבה מהידע המוסיקלי שלנו.

אמנון המאירי

כן המטפלת המסורה של כיתת אייל האגדית.

עדנה נהגה לומר לי בילדותי בכיתת אייל, לפני שהיא הזרימה לי כף גדולה של שמן קיק למעמקי גרוני "אמנון יש לך אוזניים כל כך גדולות, איך זה שאתה לא שומע למה שאני אומרת לך?"

תשובתי תמיד היתה "אני שומע, אני פשוט אינני מקשיב!"

תנחומי למשפחת קולינס.

תוספת אישית:

עדנה הייתה מטפלת של כיתת אייל בין השנים 1960 ל- 1965 יחד עם צוות מנצח שכלל את אדם בן-חנוך המורה, המטפלת בלה דייזיס מהוותיקים, ועדנה - מטפלת חדשה שרק הגיעה לקיבוץ. האופי העליז, החם, הלעיתים קולני, אך בעיקר צחקני ויצירתי של עדנה, הפך אותה מהר מאד למטפלת דומיננטית שגם הייתה מעורבת בהוראה: יצאה איתנו לטיולים השבועיים ולימדה אותנו שירים. בזכותה הפכנו לקבוצה שאהבה מאד לשיר.

תפקיד המטפלת בתקופת הלינה המשותפת כיסה את כל תחומי החיים - החל בהשכמה, האכלה, הלבשה, בריאות פיזית ונפשית וכלה בחינוך להרגלי שולחן, לנימוסים, לניקיון אישי ולעבודה. מגע יום יומי ואישי ובמשך שעות רבות, בחיור, בחמימות אנושית ובגישה תומכת, אמפטית ומעצימה. לכן הקשר שנוצר ביני ובין עדנה היה חזק במובנים מסוימים יותר מהקשר שהיה לי עם אמי! וכך היה הקשר בינה לבין כל אחד מ- 21 הילדים בקבוצה! לדוגמה, כשהייתי צריכה, לאסוני, להתחיל ללבוש חזייה הייתה זו עדנה ששיכנעה אותי ואף ליוותה אותי בכל התהליך המביך במחסן הבגדים.

הקשר עם עדנה נשאר בלבי גם כיום 55 שנים לאחר שסיימה להיות המטפלת שלי. קשר שמהותו חמימות ושמחה

יהיה זכרה ברוך

שלומית עדר ליפשיץ

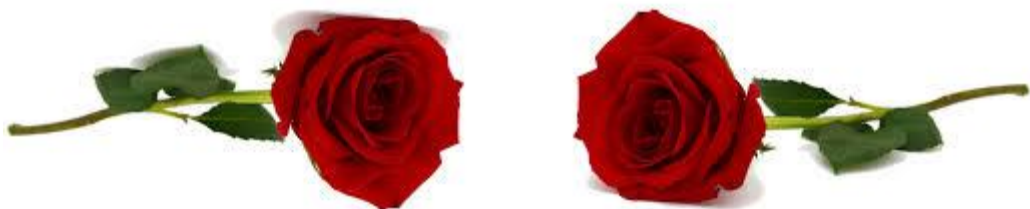
"יגון ואושר מתחלפים בתור... זה יעבור" / נתן אלתרמן

השבוע הלכו לעולמם שניים מחברינו הוותיקים יותר.
 ואבא של חבר שנפטר באנגליה הרחוקה, היום יותר מתמיד.
 כל פרידה כזאת מביאה כאב ועצבות גדולה ואנחנו מלווים ונותרים חסרים.
 כשאנחנו עדיין מנחמים את משפחת גליק, ומשפחת סולומון על אובדנם היקר.
 ליווינו את **זמי בן צבי ז"ל** בדרכו האחרונה,

היום תתקיים הלווייתה של **עדנה קולינס ז"ל**,
 יהי זכרם ברוך. **אמן !**

**מי יתן ויהיו רק חדשות טובות, בשנה הזאת הטרייה החדשה, שכבר נושאת
 בעול השנה החולפת.
 שנהיה בבריאות טובה, בתקווה ובאמונה שיהיה טוב בביתנו, בארצנו.
 במהרה בימינו. **אמן.****

העורכת ש.ש

בית כפר הנשיא משתתף בצערו

**של איאן וואיט וכל המשפחה
 עם פטירתו של אביו - באנגליה**

מלקולם וויאט

ז"ל

שלא תדעו עוד צער

נוי וחצר הקיבוץ / יעל שפרונג

היום, ערב ראש השנה אני מתהלכת ברחבי הקיבוץ, לפני הסגר, ופוגשת מראות של צמחיה עייפה מרב חום של סוף הקיץ. אני ממשיכה בדרכי ומגיעה לאיזור הפארק, מקום השתילה בטו בשבת האחרון, לפני הקורונה ונהנית מהמראה המסודר והמטופח. אני כבר מדמינת את החורש שיגדל שם ומבחינה במגרש הטניס, שסביבתו השתפרה תודות לגיוס של מתנדבים למשימה.

בהגיעי אל מאחורי גן שקד, עיני תופשות עוד שטח של נטיעות מהשנה וגם הוא שמור ויפה. שני צעדים משם צומח חצב, במקום מסודר מבחינת עצים וסלעים. כמעט כל ערב אני מגיעה לאמפי ונהנית מאיזור נרחב של ירק ועצים.

את כל זאת ועוד איזורים רבים, טיפחו אנשי הנוי בהובלת גיא.

בהמשך הטיול אני עוברת ליד לב הקיבוץ ומפנה את מבטי הצידה, כדי לא לראות את המזרון הזרוק מאחורי המשרדים. גם את שתי מיטות הסיעוד העומדות בין העמודים למטה, איני רוצה לראות. אני חוזרת הביתה במעלה הדרך לאורך הגנים ומגיעה להר של ארגזים וחתיכות עץ, שמישהו ערם מחוץ לגינתו. ליד מיכלי האשפה השכונתיים זרוקים, כלי בית וחלקי ריהוט.

אמרתי שערב חג היום, אז מה הקשר בין האוירה הטובה ולמצב העלוב של חצר הקיבוץ?

התשובה היא, כמובן, איכפתיות של כל פרט שזורק אשפה. אבל אולי הרבה יותר חשוב לבקש מהוועד המקומי, לקבוע ימים של הוצאת זבל לרשות הרבים וימי איסוף קבועים, כך שימי ששי יהיו ללא "קשוטי" כורסה מפורקת, או שטיח קרוע.

האם אפשר לבקש שערב יום כיפור יהיה נקי מכל זה, או לפחות חג סוכות?

יעל

מה מתחרז עם שנת תשפ"א

אוי, אוי ואווי לך שנת תשפ"א
פתחת עם נקודות תורפה,
תש"ף נתנה לך הורשה
וואללה, בומבה מגפה!!!
זו לא שפעת לא גריפה,
העולם כולו מושפע.
ואין חיסון, ואין תרופה,
ומי יידע מתי סופה??

שוררים מנהיגייך, אין דוגמא אין צנעה,
איך הסתאבנו? בושה וחרפה!
חילונים, עצמאיים וחובשי הכיפה
כולם מפגינים, ואו... איזו תקופה.

מיליון מובטלייך על הספה,
מצפים לנס, לעשות קצת קופה,
מערכת חינוך היא קטסטרופה
הזום והטיקטוק הכי שנצפה.
תרבות ובידור הם על הרצפה
אנו לא שווים כשום הקליפה.

בכל זאת נאחל לך שנת תשפ"א
ברכות, קצת צל של חנופה.

שבצפון, בדרום, תהיה הפסקה,
טילים לא ישוגרו לשנה רציפה,
חיילים יחזרו מאימון רדיפה,
בשלום, ללא פגע, שלמים בגופם.

שנטוס לדובאי מנמל תעופה
ונחזור נפעמים ממראות הקטיפה,
שנחתום עוד הסכם של שלום במופע,
בעברית, ערבית כל שפה ושפה.

שיהיה נעים בקיץ
ובחורף לא ניקפא.
שבעיתם ירדו גשמים
מיליון טיפות ועוד טיפה.

שכלות וחתנים
יחגגו ברב עם בחופה.

שיזרמו בשפע נחלייך,
ולא ישליכו בם אשפה.

שתמיד נוכל ראשנו להניח
על סדין ועל ציפה.
שניסע בלי פקקים מאילת לחיפה
לא יהיו תאונות לא קריאות של חוצפה.

שנהיה בריאים וחסונים
מהראש ועד גפה.
שיהיו הרבה עובדי בריאות
וכל אדם פה יירפא.

בספורט נהיה שוב "על המפה"
ובין קפיצה לבין תנופה,
בין מאמנים בהחלפה
נצמיח שוב עוד אלופה.

שנמשיך ונרקוד ונרעיד מרצפה,
נשיר בקול רם ונצעק "הי הופה".

בקיצור:
תכלה שנה וקללותיה,
תחל שנה וברכותיה

נאחל שתהיי את שנת תשפ"א
מקודמתך יותר יפה.

ציפה בן רשף
צרה"ע תשפ"א
כפר הנשיא

שנה טובה כפר הנשיא

מכתב תודה

אנחנו צוות ראש השנה רוצות להודות:

ליבין וצילה ב. ועומר י. על קישוט הברכה החגיגי והתפאורה.

לשונטל ב., רינה כ., יובל א., ומיקה כ. על אירגון הכיבוד ופינת היצירה.

לאילן מדינה אלון ו., אלון ע., ניר א., נתנאל ח., יהונתן י ותאי ק. על ההגברה והקרנת הסרט.

לאופות : עידית פ., רונה א., מיכל א., שרה ד., אבלין ו., טל ו., מיכל י., גלית ס., דנה ב., רננה ח. ומרים כ. על העוגות הטעימות.

למשתתפי הטקס:

סמי א. על ההנחיה.

לפול ג., רוני ו. וגיא ו. על הנגינה והשירה.

ליוסי כ., מיכל א., צילה ב., אור מ. ונתנאל ח. ילדי התלתן הבוגר על הברכות.

לגלית ויהל ש. ולדנה, אלה ושירה ב. על הקראת סמלי החג

לדויד א. על עריכת הסרטון לסיכום שנת תש"פ

לגבי א. על תקיעת השופר

לרתם אילון. ולצוות ועדת תרבות.

בעזרתכם ואתכם הצלחנו לקיים את האירוע. תודה על ההיענות ושיתוף הפעולה.

מאחלות לכולכם חגים שמחים ושנה טובה

צוות חג ראש השנה: קרול ב., דליה ו., אליה צ., ואמירה א.

ברכה - תודה

**תודה לאבי ולכל צוות המצילים...מצילות, והאחזקה.
קיץ נהדר בגן העדן שבקיבוץ, לצערינו הסתיים מוקדם מ
ניפגש בשמחה בקיץ הבא.
חג שמח ושנה טובה.**

מצטרפת ומודה; שושנה ש.

רמי קציר

ימי הולדת

25.9 קובי צייכנר

נוה מון

29.9 שוש אפשטיין

טל הלפר

תמר לניאדו

26.9 תומר ברזילי

30.9 עדי דוידוף

נמרוד סולומון

אופיר חיון

27.9 קורין שפרונג

טלית עומר

בארי פורת

יערה ויסבקר

איתן ויסבקר

1.10 דליה זלצברג

עדי פלאות

28.9 עמית חייט

עמית דדוש

קיר הפסיפס מול הספריה ממתין לכם.

בואו נתגייס לסיום משימת הכנת הפסיפס, משברי חרס.

ניפגש כולנו, ילדים, הורים, סבים/תות,

ביום רביעי 30.9 משעה 16:00, מול הספריה.

להתראות, מרים כהן ☺ 0507955907

משולחן העורכת / שושנה שרק

לטעות זה אנושי, לסלוח זה אלוהי "

סליחה / דינה אייזן

דרך האושר של הלב: לסלוח. על הכול. על הטעויות, המחדלים, הפאשלות, האיחורים, ההתרברבות, אי קיום ההבטחות, הכעס, הקנאה, הנקמנות, תאוות הבצע, הזלילות, הפחדנות, הטרחנות, הבושה – על הכולללל.... להתחיל עם עצמי וברגע שיש הכרה בטעות ומחילה עצמית, יותר קל לעשות זאת עבור הזולת.

לאחרונה החלו לחקור את השפעת הסליחה על הבריאות. דר לוסקין מאוניברסיטת סטנפורד מנהל מחקרים פורצי דרך בנושא הסליחה. ממחקריו עולה כי הסליחה מסייעת לבריאות הנפשית והגופנית בכך שהיא מפחיתה מהכעס, הפגיעות והדיכאון וכך מורידה את רמת הורמוני הסטרס. מחקרים הנערכים ב- MAYO CLINIC -מצאו שלל יתרונות לסליחה: ירידה בלחץ הדם, פחות סטרס ועיונות, פחות נטייה להתמכרות, דופק יותר איטי, יחסי אנוש יותר טובים. ניהול כעסים מוצלח יותר, פחות סימפטומים של חרדה ודיכאון הפחתה בכאב כרוני, תחושת רווחה פסיכולוגית. "

מכתב הסליחה עשוי לשחרר כאבים מודחקים ולרפא את מכאובי העבר על כן חשוב להקדיש לו זמן. במכתב הסליחה כתבו את כל, הדברים ה"רעים" שעשיתם. העוולות, השקרים, הטעויות, הגנבות, הרמאויות הקטנות והגדולות ועוד..."

